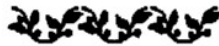

וזדו שאומרים כונן בית מכוון להרצן צו לאנך, היינו כדאיחא (שמו"ר סכ"ד ג') וסע כלאן עמו, מה הלאן אפילו מחבלות את האילנות אין בעליה מעלין עליה, כך ישראל אע"פ שהן חוטאין הקצ"ה נוהג בהם כלאן, אי מה הלאן אינה מקבלת מתן שכר יכול אף ישראל כן שקראם לאן אין להם מתן שכר, מ"ל ואתם לאני לאן מרעיחי אדם אחס, לאן לעונשים ואדם למתן שכר עכ"ל.

לכל הקורה, כך ישראל כל מ' שנה לא נכנסו לכל הקורה ע"ש, ולכאורה מהו השנת שלא הנהיגם חמת הכל, אלא ידוע ה' לך, שהקדוש צרוך הוא מתהלך עם האדם מדה צמדה כלל, אמנם ציחא מלרים לא התנהג הקדוש צרוך הוא עם ישראל כלל, אלא נהג עמם כלאן לעונשין ולא היו חמת הכל, ואף כי כמה ימרוהו צמדבר, בכל זאת צטוצו הגדול לא חסר להם דבר עד בואם אל ארץ נושבת. וזהו כונן בית מכוון, [שהוא ראה שהקדוש צרוך הוא מצמצם את עמו כפי כח האדם], ועל ידי זה להרצן צו לאנך, נכת כמו של אדם והם כלאן, והבן.

וזדו המדרש (צמד"ר סכ"ג ז') נחית כלאן עמך וגו' מה הלאן אין מניסין אותו

פורים

משנבנס אדר מרצין צשמחה (תעמית ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹⁰ כ"ט.). משיחא אדר מרצין צשמחה, שהיה אחר הישועה, שפיר, אצל מהו העמין להרצות צשמחה משנכנס אדר, שאז היה זמן הרעות והגזירות, להשמיד להרוג ולאנד.

צלרחס, שמע את רנחס, את השירה אשר הכינו, והושיעם. מכאן לימוד לכל ישראל אשר נמצא חלילה צעת צרה, ושר ומזמר על הישועה העתידה, שהקצ"ה צעזרו עכלה"ק.

אלא דייקא אז צריכין להרצות צשמחה, וזהו כלי זינו של ישראל, וכמ"ש אאמו"ר צצוק"ל על הפסוק (תהלים ק"ו) וירא צצר להם צשמעו את רנחס, דקשה דהול"ל צשמעו את צעקתם, וכי צעת צרה משמיעים רנה. אלא על הכתוב (שמות ט"ו) ותלאן כל הנשים אתריה צחופים וצמחולות, ומקשה צמד"ש (מכילתא ט"ז) וכי ממין היו להן צמדצר חופים ומחולות, אלא מוצטחות היו צדקיות צנדור, שהקצ"ה עושה להם נמים והוציאו חופים ממלרים.

בספר יצירה, צר צו דגים צעולם ואדר צשנה עי"ש. להבין מה עמין מזל דגים לחודש אדר.

וי"ל כי צחודש אדר היה ההתגצרות על נצר זדון מזרע עמלק, מקור השקר צעולם, כדאיחא (צ"ר ספ"ג ח') עשו הא שוא צצנראתי צעולמי, וההתגצרות היה על ידי ההיסך על ידי האמת, לכך מ-סה א-מסה ת-מסה ר"ת אמת, וי"ל זהו אדר ידוע נוטריקין (תהלים קי"ט) ר-אש ד-צרך א-מת.

וז"ש וירא צצר להם צשמעו את רנחס, ראה הקצ"ה, כי צני ישראל צצר להם, צעודם

כמו האות יו"ד, והיינו פיו ולנו שוין כמונן עכלה"ק, ולפ"ו אפשר לומר דמש"ה כפינ (אסתר ב') איש יהודי (מלשון יו"ד) היה בשושן הבירה ושמו מרדכי, דנסינת האמת שלו לא נפגס על ידי המן, והוא הכריס מדה זו של מוכו כנרו דהיינו האמת לישראל ועל ידי זה היה הישועה.

וזו שושנת יעקב נהלה ושמחה זרואוס יסד מכלת מרדכי, היינו שזכו לגאולה ושמחה זו על ידי שנראה להם (מלשון רואה איז את דברי אדמון) נסינת יסד, שמוכו ונרו הם יסד אסד, וגם יסד היינו יו"ד סד, שהיהודי סד מוכו כנרו, וזהו חללת מרדכי, כלבוס "מלכות" מכלת, שהוא סוממו של הקצ"ה אמת].

בתיקונים (תיקון כ"א נ"ו): נמלא, פורים אחקריאח על שם יום הכפורים.

ופרשו המפרשים יום כפורים הוא יום כמו פורים, והקשה אא"ו זצוק"ל מקאזמיר הלא אמרו (תענית ז.) מי נתלה צמי, הוי אומר קטן צגדול, וכאן נתלה יום הכפורים הקדוש והנורא צפורים.

ואמר, התענית הוא תיקון הנפש, ואכילה הוא תיקון הגוף, והנה צום הכפורים תיקון הגוף קודם צמנות אכילה ושתייה צתשיעי, ואחר כך תיקון הנפש צתענית, וצפורים הוא להיפך, תיקון הנפש קודם צתענית אסתרי, ואחר כך תיקון הגוף צמנות אכילה ושתייה, לכך הסורים, כיון שתיקון הנפש קודם לו, הוא החשוב יותר.

והשתיה כדת אין אונס (אסתר א'). פעם צפעודת פורים אמר אא"ו זצוק"ל מקאזמיר דהיינו גם לשמות כדת של

והנה אמת (פסחים קי"ט:) דגיס שציס אמרו ואמת ה' לעולם עי"ש, וי"ל הענין למה הכירו הדגיס דוקא את האמת, אשר הם צתרו להודות ולהלל צה את ה', כי העיקר הגורם לשקר הוא עיני בני אדם, כי האדם צקרצו וצתשצתו אחרת הוא ממה שהוא לעיני בני אדם, ואין תוכו כנרו, ויכול האדם להתחפש צמעטה של יראת שמים וצקרצו ישים ארצו, אצל צהיות האדם צמדרי מדריס, אז הוא תוכו כנרו כי לא ירא מפני עיני בני אדם ומה לו להתחפש. וזה הענין, הדגיס אין שולט צהם עין צישא כי המיס מכפס אולם, לכך הם תוכו כנרו כולו אמת, ועל זה שפיר מודיס ומשנחיס ואמת ה' לעולם.

ולכך שפיר צמודש אדר שהוא ראש דצרך אמת, אז הוא מול דגיס שהם מכירים האמת. (ועי' לקמן דף קמ"א וישלח ספרים).

[ולפי דברי אא"ו זצוק"ל יש לפרש מרי מימרי דרבי יוסן משוס רבי אליעזר רבי שמעון וסמיכותם (נ"ה ט"ו:). סדא, הרונה שיחקיימו נכסיו יטע צהן אדר עי"ש, והיינו יטע צהן מדת האמת, והוא סוממו של הקצ"ה (שצם נ"ה.), ועל שהשכינה שורה צהם יתקיימו. ואידך מימרא צענין צנת, אמר להם הקצ"ה לישראל בני לוו עלי וקדשו קדושת היום והאמינו צי ואמי פורע, דנפסוק וישלח ספרים אל כל היהודים כמז אא"ו זצוק"ל דצנת הוא צסינת האמת, וכן כחז צפרשא צראשים צפסוק ויכל אלקיס דאימא צמדרש (צ"ר פ"י ט') דצנת הוא סוממו של הקצ"ה, וזה הסמיכות שיהם צסינת האמת סוממו של הקצ"ה, וזהו גם כן, על שצנת האמת, האמינו צי ואמי פורע.

גם אפשר להוסיף על פי דבריו צהצטרף גם דברי אא"ו זצוק"ל צעל דברי ישראל דכחז צכללי אורייסא ח"ל אום י' היא מספר עשרה וכן המילוי של יו"ד היינו יו"ד גם כן מספר עשרה, והיינו מוכו כנרו כמונן, וי"ל אשר על שם זה נקרא איש הישראלי יו"ד, על שם מוכו כנרו

תורה, מה שאמרו חכמים (מגילה ז:): חייב אדם לנסומי עד דלא ידע, גם זה אין חונס ואין הכרת.

ובדי ציון וקנף (אסתר א'). אמר אאיז צוק"ל מקאזמיר די הוא לציון צעד הקנף עכדה"ק. וזהו צוה"ק (ח"א ק"ד:): וממה שנתציישו לפניהם דיים להתכפר להם וכו' ע"ש.

קצף נגחן ותרש וגו' (אסתר ב'). ואח"כ (שם ו') וימצא כתוב אשר הגיד מרדכי על נגחנא ותרש וגו', למה נאמר בהוספת אות א' נסופו.

ואמר אאיז צוק"ל מקאזמיר כי סופר המלך גם כן שונא ישראל היה (כרש"י מגילה ט"ז.), וכאשר נצטוו לכתוב המעשה נספר הזכרונות, שינה וכתב נגחן או תרש, כאלו רק אחד משומרי הקף צקש לשלוח יד ומרדכי לא ידע איזהו, ולאחר זמן, כאשר ימצאו כתוב בדרך ספק, יאל לעו על מרדכי מה שנהרגו שניהם על ידו, אף כי אחד היה חף מסעט.

לבך כאשר צוה אחשורוש להניח את ספר הזכרון לפיו, ירד מלאך מן השמים, והפריד תיבת "או" לשניים וכתב אות א' לנגחן ואות ו' לתרש ונעשה בנגחנא ותרש עכ"ל. [היינו דהפורה מרמו בחר האי גלשון קודש, שהמלאך שינה הכתב ממשמעות "או" למשמעות "גס", דמסתמא הספר היה כתוב גלשון סרס ומדי, ואפילו היה כתוב גלשון הקודש היה צריך לשנות מנו"ן פשוטה לנו"ן כפוסה. ועי' מדרש מלפיות ענף אששורוש].

וי"ל זהו צמדרש (ילקוט שמעוני רמז תתרכ"ז) ח"ל יש אומרים אליהו ז"ל צא וכתבן שנאמר וימצא ואין אומרים וימצא אלא לדבר האצוד שנאמר או מצא אצידה עכ"ל, וקשה דהלא כבר היו כתובים לפניו, אלא החזרה האותיות למקומן הראוי בהשגת אצידה.

ה"ה"ה 1234567

ולצוות עליה לצוא אל המלך להתחנן לו ולנקש מלפיו על עמה (אסתר ד'). למה הרבה לשונות כל כך, די לומר להתחנן לו על עמה, או לומר לנקש מלפיו על עמה, גם מלת לצוא מיותר דדי לומר לצוות לה לנקש מן המלך או להתחנן.

אלא י"ל כי הוא צוה עליה לעורר זכות שלשת אבות, זהו מלפיו כדאיסא צוה"ק (ח"ב ג"ג.) צפיו אלין אנהתא עי"ש, זהו לצוא אל המלך, הוא רמז על זכות אברהם צעקידה, כמו שנאמר (בראשית כ"ב) ויצוא אל המקום אשר אמר לו האלקים, כי עיקר היראה, הנסיון לצוא אל המקום אשר אמר לו האלקים, כי ע"ס העקידה לא נעשה, רק עיקר העשיה צביאחו שמה.

להתחנן הוא זכות יצחק, כי איסא (צרכות ז.) וחנותי את אשר אחון אע"פ שאינו הגון ורשמתי את אשר ארחם אע"פ שאינו הגון עי"ש, למה כפל רחום וחנון, אלא רחום הוא מלד מדת הרחמים, וחנון הוא אף מלד מדת הדין, וזהו יאר ה' פיו אליך ויסתך הוא צרכות יצחק. [ועי' רבינו נחמי דנריס ג' נספק כ"ד כ"ה ח"ל ולכך הזכיר לשון ואסתן שהוא לשון נאמר על מדת הדין, כלשון אליך ה' אקרא ואל אדמי אסתן, סמון החסינה לאל"ף דל"ם וכו']. ולבקש הוא זכות יעקב, כענין שכתוב (תהלים כ"ד) מנאשי פיך

יעקב פלה. זהו סן הדסה עמדה לעורר ישימ, היינו לעורר האנות, והנן.

1234567

ישראל בגזירת המן, ואסתר לפי שתבוא לפני אחשורוש שלא כדת, לכך אמרה וזומו עלי, היינו שאתם תזומו זכוונתכם עלי, סירוש למעמי, וגם אני ונערותי אלוס כן סירוש נשזלכם.

והתועלת היא, כי המתפלל על חזירו אין משגיחין בשמים ואין מדקדקין אחריו, לא על המתפלל ולא על מי שמתפללין עליו, על המתפלל אין מדקדקין כי אינו מתפלל בעדו, וגם על מי שמתפללין עליו כי הוא אינו מתפלל כלל, וגם לפי שמעוררין עליו רחמנות, באמרם, ומה נשר ודס יש לו רחמנות כל שכן למעלה עכ"ל.

ויאמר מרדכי להשיג אל אסתר (אסתר ד'). אמר אמו"ר זצוק"ל הסירוש הוא כן, "ואמר מרדכי להשיג", מרדכי לזה ואמר לכנסת ישראל לעשות תשובה, "אל אסתר אל תדמי", כמו (תהלים ל"ז) דוס לה' וגו' לשון תקוה הוא, אין לכם לקוות לאסתר הקרובה למלכות, "זנסשך להמלט", כי אם זנסשך יש לכם הכח להמלט, יען כי "צית המלך מכל היהודים", צית מלכו של עולם זנוי הוא ועומד "מכל היהודים" עכ"ל"ק.

ובבן אנוח אל המלך אשר לא כדת (אסתר ד'). י"ל על פי מה שנאמר (שמות א') וכאשר יענו אוחו כן ירצה וכן יסרו, ומדרשו רוח הקודש אומרת כן אתם אומרים סן ירצה ואני אומר כן ירצה, ע"ש זרש"י. משמע אף זשעה שאין ישראל זכאים וראוים, השכינה אומרת כן על אסס ותמתם של שונאי ישראל ומזיריו.

וי"ל זהו הסירוש של מחז"ל (ר"ה י"ז). מעביר ראשון ראשון וכן היא המדה, ויל"ד דהול"ל מדתו להעביר ראשון ראשון, מהו וכן היא המדה, אלא הקצ"ה מתנהג עם ישראל זמדה של "כן", כעמין שהיה זמזרים, כאשר חסנו להרע לישראל ואמרו סן ירצה אמר הקצ"ה כן ירצה. ז"ש מעביר ראשון ראשון שהקצ"ה מעביר עונות עמו ולא הציט און ציעקב, על ידי המדה של כן.

וזדו כן יכזשו רחמיך את כעסך מעלינו וכו',

רוח והנלה יעמוד ליהודים ממקום אחר (אסתר ד'). י"ל על פי הכתוב (ויקרא כ"ו) וסניתי אליכם ונתרגום יונתן ואחפני מן אגר עממיא למשלמא לכוון אגר עוזדיכון טביא, ז"ש רוח והנלה יעמוד ליהודים ממקום אחר, היינו מאגר עממיא, והוא זשעה שאינם כדאים וראוים מזד עצמם, אלא נגד אומות העולם הם תמיד ראוים לשכר טוב, וכעמין (דזרים ט') לא זנדקתך וגו' כי זרשעת הגוים, והנן.

וצומו עלי וגו' גם אני ונערותי אלוס כן (אסתר ד'). אמר אא"ז זצוק"ל מקאזמיר דיש לרקדק זמלת כן שהוא מיותר, ואמר דהסירוש הוא, לפי שהיו שניהם זככנה,

ר"ל אף כי ראויס אוננו לשפיכת כעסך עלינו חלילה, בכל זאת יכנסו רחמיך אח כעסך על ידי המדה של "כן".

כ"ף נו"ן, ויחר אחד, המורה על יסודו של טונס, שמחנהג צמדת כן לישראל נגד המלכיות המשעבדים אותם.

וזדו שאמר פרעה (שמות י') יהי כן ה' עמכם וגו' ראו כי רעה נגד פניכם, ר"ל זכאן אף שהנכם עירוס ועריה, בכל זאת לא יביט עליכם ה' כפי עוונותיכם, נהייתו מחנהג עמכם צמדת כן, אצל כאשר אשלת אחכם ראו כי רעה נגד פניכם, כי ה' יסנה אז אליכם נהייתכם לזדכם וקתכל זרעה אשר נספיתם. אצל פרעה לא ידע כי צלאתם מן השעבוד ייטיבו דרכם, כי (זרכות י"ז). מי מעכנ השאור שנעיסה ושעבוד מלכיות.

ויעבר מרדכי. איתא צמרא (מגילה ע"ו). שהעביר יום ראשון של פסח נחפית, והקשה אא"ו זצוק"ל מזוואליך הלא הגזירה היה על י"ג אדר שלאחריו, ולמה מיהר מרדכי להתענות זיום ראשון של פסח, ולא קיים מצות אכילת מצה ומרור וד' כוסות. ואמר, זכיון שראה מרדכי הזדיק קטרוג גדול על ישראל, השליך נפשו מנגד ועשה עזירה לשמה, כדי שהמקטרגים ייחוו מלקטרג על ישראל ויקטרגו עליו, כמו שמצינו זליוז (זוה"ק ס"ז ל"ג). שהיה זדיק, והיה רזון השי"ת שיקטרג השטן עליו, וממילא לא יקטרגו על ישראל עכ"ל ודפס"ת.

וזד"ם (תהלים קמ"ו) מגיד זכריו ליעקב מקיו ומשפטיו לישראל לא עשה כן לכל גוי וגו', היינו כאשר ישראל שומרים ומקיימים מקיו ומשפטיו, אז לא עשה "כן" לכל גוי, לא ינרך להשתמש צמדה של כן על ידי הגוים.

וזדו שאמרה אסתר וזכן אנוח אל המלך אשר לא כדת, ר"ל אף שישראל הם שלא כדת, אך כיון שיש לו להקצ"ה המדה של כן עבור ישראל, אף שאינן כהוגן, "וזכן" אנוח אל המלך.

וישלח ספרים אל כל היהודים וגו' זכרי שלום ואמת (אסתר ט'). ויל"ד דדי לומר שלום ואמת, מלת זכרי למה לי, גם שליחת הספרים להביא שלום שפיר אצל אמת מה נעי הכא.

ז"ש (הגש"ס) ואחרי כן, על ידי שאמר הקצ"ה כן ירבה, על ידי זה זכו לצאת גוי מקרב גוי זרכוש גדול, והיא שעמדה, מדה זו של כן, היא שעמדה לאנותינו ולנו תמיד, שנכל דור ודור עומדים עלינו לבלותינו זאומרס סן ירבה, ואזי הקצ"ה אומר כן ירבה ומלילנו מידם.

אבן מצינו זמדרש (ז"ר ס"ס ה') שלום אמר אל יצא שכולו קטטה, ואמת אמר אל יצא שכולו שקרים ע"ש. והנה הזמן הרשע כאשר נקש לאזד ולהשמיד אח כל היהודים, התמכר לערער יסודות העולם שהם השלום והאמת, הכנים קטטה זין האומות והתגזרות השקרים, וליכא זידע לישנא זישא כהמן (מגילה

והנזה מי הם העומדים עלינו בכל דור ודור, הלא הם הארבע מלכיות מדי זבל יון אדום, ורמו לזכר, זה לעומת זה, כמספר "מדי זבל יון אדום" הוא מלת כן זמילואו

י"ג:), ונכר זדון הוא מורע עמלק, שורש של עשו, (נ"ר פס"ג ט') הא שוא שנראתי בעולמי, וכן כתיב (שמות י"ז) וילחם עם ישראל ברפידים, וסירשו, אוחיות פרידים, לעשות פירוד זה כחו.

1234567890

ובן אנו רואים היום אלל ראש כל הצוררים היטלער ימ"ש, היף את דגל השקר למעלה ראש, ונעשה נרגן מסריד בין האומות, ואנו רואים עד כמה הגיע העולם לדי חורבן, כי צלי אמת ושלוס אין העולם יכול להתקיים, כמו שאינו יכול להנראות.

וזדו המדרש (תנחומא תלא אות ז') כתיב זכור את אשר עשה לך עמלק וכתיב זכור את יום השנת לקדשו, זה זכור וזה זכור עי"ש, והיינו בשנת ישנס אותם שני הכחות שהם נגד עמלק, דהיינו השלוס והאמת, כי שנת שלום (עי' זוה"ק ח"ג קע"ו: שנת איהו שלמא דעלאי ותתאי), וכן איתא (ירושלמי דמאי ס"ד ה"א) אמת שנת עליו ואומר אמת. וזהו העמין שאוכלים דגים בשנת כדאיתא (פסחים קי"ח:), ואמת ה' לעולם דגים שנים אמרו. (ועי' לעיל דף קל"ז ד"ה נספר יצירה).

לכך בימי מרדכי ואסתר, כאשר הוסרע ענת המן הרשע והושז לו גמולו צראשו, אזי שלמו ספרים להזכיר בכל המדינות שהיהודים שם, דברי שלום ואמת" היינו מה שדנרו שלום ואמת צעת צריאת העולם, וראוי להם מהיום והלאה להיות נזהר מליסול צרשת הפח של קטטות ושקרים, רק לשמור ולנצור יסודות השלוס והאמת, ויהי להם קיום.

ואוצר החכמה

וזדו ששנו חכמים (אבות ס"א) על שלשה דברים העולם קים, על האמת ועל הדין ועל השלוס, שנאמר אמת ומשפט שלום שפטו צשעריכם, סירוש על האמת והשלוס שהם קיום העולם, הלא ראינו ממה שטענו ואמרו האמת והשלוס צצריאת העולם, אך אם יצואו אלה רשעי עולם להקים ממשלת זדון נאוסן ההיסך מן האמת והשלוס, כמו שנקש המן הרשע, וכמו ענת אבי הצוררים ימ"ש, על זה נצרך מדת הדין, כמו שנעשה להמן ונסל צרשעו.

וזדו הענין י"צ חלות נשיח נהמי לסטר בשנת, כי האות ו' מורה על שלום כי הוא ו' החיבור, וכן הוא אות אמת כוזה"ק בהקדמת ויקרא (ח"ג נ). ונתתם לי אות אמת דא אות ו' עי"ש, וכתיב (זכריה ח') והאמת והשלוס אהבו, וכוזה"ק (ח"ג י"ג:), אמת ושלוס קשיר דא דא עי"ש, כי כל חילוקי דעות הוא רק ערס נתנרר האמת, אלל כשנתנרר האמת אזי שלום הוא, ולכך כשאומרים ו"ו נתנטא שני ווי"ן, כי זה חלוי צוה, ולכך איתא כוזה"ק (ח"ג כ"ג:), אות ו' דא שמא דקצ"ה, היינו הקצ"ה שלום שמו (שנת י:), וחוחמו אמת (שנת נ"ה).

וי"ל הוא העמין אות ו' של ויזתא גדול, אלל כידוע שאות גדולה נחשבת כפלים, אם כן ו' גדול הוא כמו שני ווי"ן, לרמוז שאות ו"ו השלוס ואמת נתגצר. ז"ש יגלה לן טעמי דצחריסר נהמי דאינון את נשמיה דקצ"ה לכך כפילא, צצטוי ו"ו נרגש כפל ו"ו, על האמת והשלוס. וז"ש צוין תחקטר, נוכה לקנוץ גלויות ווי"ן דכמישין, והצן.

שושבת יעקב להלה ושמחה נראותם יחד. מהו יחד ולמה קורא אותם צוה צשם שושנה. איתא (תדל"ר ס"ד) מעיד אני

ובך מתקרב וצא יום הדין לצורר האחרון עם כל עמו הרוצחים, וה' ינקום לעיינינו נקמת דם ענדיו השסוך, לעשות נקמה צגוים ומשפט צלאומים, ויתנרר כי אית דין ואית דין, וממילא יתנצרו יסודות האמת והשלוס לקיום העולם, כמו שנאמר אמת ומשפט שלום שפטו צשעריכם.

כל החומים והקוליים הפונדים את השושנה העליונה, וכן ידוע (וזה"ק ס"א א.) שושנה יש לה י"ג עליון כמנין אחד עי"ש, וה' אחד ישראל גוי אחד הם שני שושנות.

ד"ש שושנת יעקב נהלה ושמחה נראותם יחד, שמגיע גם כן לשושנה העליונה, וכדאיתא (נמד"ר ס"ז ב') יושע ה' ציוס ההוא את ישראל, עם ישראל, [וכדלעיל דפטל משה דמן מטאי מן זכאי דידך אינון והם עמך ונחלתך], וכיון שמגיע למעלה הוא יושע נחמית כמ"ש ישראל נושע נה' עי"ו תשועת עולמים. ו"ש תשועתם היית דייקא, עי"ו לנצח, וכן תקוותם נכל דור ודור, והבן.

שושנת יעקב נהלה ושמחה נראותם יחד.
היינו האחדות היה הכח להתגבר על השונאים, ועל זה התנצל המן (אסתר ג') ישנו עם אחד, אך כי מסחר ומסורד בין העמים.

ועל זה הזכיר שושנה, כי (וזה"ק ס"א א.) השושנה יש לה י"ג עליון גימט' אחד, מורה על האחדות. וכן איתא (שהש"ר ס"ז ב' ה') כשושנה בין החומים, מה שושנה זו כשהיא נתונה בין החומים רוח נסון יולא ומטה אחת כלפי נסון והחומ עוקנה אעפ"כ לצה מכוון למעלה, כך ישראל אעפ"י שהם ענין ארנוניות דורסגניות לנס מכוון כלפי אציהם שצמחים עי"ש, והנה על ידי שלבן מכוון כלפי מעלה ועושין הקב"ה חטיבה אחת בעולם, על ידי זה גם הם נאחדות ואהבה שלימה, וכמאמר חז"ל (ברכות ו.) אחת עשיתומי חטיבה אחת בעולם שנאמר שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד אף אני אעשה אחכם חטיבה אחת בעולם ומי

עלי את השמים ואת הארץ שלא אמר לו הקב"ה למשה כך לעמוד בשער המחנה ולומר מי לה' אלי, ולומר כה אמר ה' אלקי ישראל עכ"ל, ועי"ש דהכוונה הפשוטה היא, שהקב"ה לא אמר לו למשה שיאמר שימו איש חרבו על יריכו וגו'.

ונראה שיש עוד דברים נגו, דהיינו דמשה מעצמו קרא שם הקב"ה "אלקי ישראל", מה שלא היה אז רצונו של הקב"ה, כי אדרבה שנה למשה (שמות ל"ב) לך רד כי שחת עמך, ולא רצה לקרוא אותם בשם עמו. אלא משה עשה כן נמכוון, להמליך טוב עבור ישראל, וקשר אותם עם ה', וקרא להקב"ה אף צעת חרון אפו לעמו, אלקי ישראל, וכמו שמצינו (ילקוט שמעוני רמז ס"א) שהשיג משה לפני הקב"ה, רצש"ע כד אינון מטאי דידי וכד אינון זכאין דידך, בין מטאי מן זכאי דידך אינון והם עמך ונחלתך, למה ה' יחרה אפך בעמך.

ובאמת איתא (בני יששכר חודש אדר מאמר ^{לומר תחבוב} ב' דרוש ג' ועי' לעיל בפסוק ויקחו לי תרומה) ישראל הוא אותיות "לי ראש", שישראל הם מקושרים בשמו של הקב"ה, וכן יירף הקב"ה שמו אל השצטים כמו הראובני וכו' כדאיתא נמד"ש (פסיקתא דר"כ פ"א).

וביותר יומתק עם דנרינו נפרשת כי תשא (דף קס"ה) צפסוק (שמות ל"ג) וראית את אחרי, דהיינו כאותיות שלאחר השם דכנר קדשו השם, והוא ש"ך רק בשם אלקים, כענין שפירש ה"אזה"ח" הקדוש את הפסוק (דברים ד') ואתם הדבקים נה' אלקיכם עי"ש כל הענין, וזהו שדייק משה והזכיר שני השמות ה' אלקי ישראל.

והנה כשם שישראל נקראו שושנה בין החומים, (שה"ש ב') כן הקב"ה, כמ"ש להכרית

כעמך ישראל גוי אחד בארץ עיי"ש, כי זה הלוי
זוה. [וכן ויק"ר ס"ד ו' יעקב על ידי שפונים לאלוה
אחד שניטים וסע לשון יסיד].

ב"דנרי ישראל". (עיי' לעיל פרשת ויגש נפסוק
והקל נשמע בית פרעה לאמר דף ר"כ).

ז"ש שושנת יעקב זהלה ושמהה נראותם יחד,
שעל ידי האחדות זכו לנצחון ולשמחה, וכן
נכח זה יש להם תקוה בכל דור ודור, וד"ל.

וזדו הענין עמלק חפץ להכניס סירוד בישראל,
וכידוע (שמות י"ז) וילחם עם ישראל
נרסידים ענין סירודים. ולכן זהו שנאמר (שם)
ויהי ידיו אמונה (ר"ה כ"ט). בזמן שישראל
מסתכלין כלסי מעלה הן נולחין, כלומר כשרואין
השורש שממנו יולא מקור האחדות, על ידי זה
גם הם אחדים וקשורים לאגודה אחת. זהו
שמסתכלין כלסי מעלה הוא כענין השושנה לבה
מכוון כלסי מעלה, על ידי זה נולחין ומתגברין
על עמלק. אוצר החכמה

1234567 n"ח

שושנת יעקב זהלה ושמהה. עיי' נפרשת
תשא דף קס"ג נפסוק ורחמתי
את אשר ארמס.

וזדו שאמר א"י זבוק"ל מקאזמיר מה
שאמרה אפטר (אפטר ד') ולומו עלי
וגם אני ונערותי אלום כן, לפי שהיו שיהם
בפניה, ישראל בגזרת המן, ואפטר לפי שבזא
שלא כדת, אמרה ולומו עלי היינו שאחס תלומו
זכוונתכם עלי סירוש למעמי, וגם אני ונערותי
אלום כן סירוש נשילכם. והתועלת כי המתפלל
על חבירו אין משגיחין בשמים ואין מדקדקים
אחריו, לא על המתפלל ולא על מי שמתפללים
עליו, על המתפלל אין מדקדקין כי אינו מתפלל
בעדו, וגם על מי שמתפללין עליו כי הוא אינו
מתפלל כלל, וגם לפי שמעוררין עליו רחמנות,
באמרם ומה נשר ודס יש לו רחמנות כ"ש
למעלה עכ"ל. והוא גם כן בחינת אחדות גמור
להתפלל בעד חבירו.

בראותם יחד חכלת מרדכי תשועתם היית
לנצח. היינו ביחד שראו את מרדכי
כל כך מקורב למלכות, עד שהיה מלוכש בגדו של
מלך, בכל זאת ראו ביחד עם זה, כי כן תשועתם
היית "לנצח" [עפ"י שמואל א' ט"ו נאם ישראל לא
ישקר, ומה מחוק לשון זה לפי מה שכמעט לפיל דכאן היה
נצחון האמת נגד עמלק השקר, שוא שנראטי בעולמי],
כי אין לנו להשען רק על אבינו שנשמים,
והבן.

ובענין שאמרו (יומא ט:): המורגן היה מפני
שנאח חנס, התיקון הוא אהבת חנס,
וכענין מה שיוסף נכה על לוארי צימין אחיו
והוא נכה על לואריו, זה על משכן שילה וזה על
בית המקדש [שכל אחד נכה על מקדש של אחיו, לא
על מקדש שנמלקו, שהיה כל אחד סבור ומקונל, שלא
יעמוד מקדש נמלקו ולא יסרב מקדש של אחיו] עיי"ש

תשועתם היית לנצח ותקוותם בכל דור
ודור. כנראה, הוא על דרך
הכחוש (שמות י"ז) מלחמה לה' בעמלק מדר
דר, יש להבין למה כפל דור. כתיב (דברים
כ"ה) זכור את אשר עשה לך עמלק בדרך
נלאתכם ממזרים אשר קרך בדרך וגו', למה
כפל מלת דרך, די לומר אשר עשה לך עמלק
בדרך וגו' אשר קרך ויזנב בך וגו'.

כי הוּסְרָה מִתְשַׁבְּחוֹ וּתְלוּ אוֹתוֹ וְאֵת נְמֹו, כָּכֵל
זֹאת עַד דְּוֹרוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ עֲדִיין מְנַצֵּחַן וּמְסַפֵּס
כְּמוֹ שֶׁל עֲמֶלֶק, כְּמוֹ שֶׁאֵנוּ רוֹאִים הַיּוֹם, וְאִף
אַחַר מַסְלַת מַלְכוּת הַרְשָׁעָה, כָּכֵל זֹאת הַרְעַל שֶׁל
שְׂנֵאת יִשְׂרָאֵל הַתַּסְפֵּס כָּכֵל הָעוֹלָם כּוֹלוּ.

זֶהוּ מִלְחָמָה לֵה' נְעֲמֶלֶק „מִדֵּר דֵּר” גִּימַט' ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
בִּים „דֵּרֶךְ”. וְלִכְךָ אֵנוּ אוֹמְרִים פְּשׁוּעַתָּם
הֵיית לְנֶפֶס וְתִקְוַתָּם כָּכֵל דּוֹר וְדוֹר, וְסוֹף כָּל סוֹף
מִמְשַׁלַּת זְדוֹן עַתִּידָה לַעֲבוֹר מִן הָאָרֶץ יִשְׂרָאֵל
עוֹשֶׂה מֵיֵל.

אֲז נִדְבַרְו יִרְאִי ה' אִישׁ אֵל רַעְהוּ וַיִּקְשַׁן ה' ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
וַיִּשְׁמַע וַיַּכְתֵּב סֵפֶר זְכוֹרֹן לְפָמִו לִירְאִי ה' ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
וּלְחַשְׁבֵי שְׁמוֹ (מִלְאֲכֵי ג'). לְמָה נִזְרַךְ לְפָמִו סֵפֶר ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
זְכוֹרֹן, וּמִדּוּעַ חֲשַׁב שֶׁי אֱלֹהֵ לִירְאִי ה' וְלְחַשְׁבֵי ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
שְׁמוֹ, וּמָהוּ הַפִּירוּשׁ לְחַשְׁבֵי שְׁמוֹ.

וַיִּלֵּךְ בְּמַחֲיִית עֲמֶלֶק הַכְּחוּז מִדְּבַר, וְשֵׁם נֹאמֵר ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
(שְׁמוֹת י"ז) כְּחוּז זֹאת זְכוֹרֹן נִסְפֵר וְגו' ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
כִּי יָד עַל כַּסּ יֵה וְגו' וְדַרְשׁוּ (תַּנְחוּמָא תַּלְא י"א) ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
שְׁאִין הַשֵּׁם שְׁלֵם וְאִין הַכֶּסֶף שְׁלֵם עַד שִׁימְחָה ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
זַרְעוֹ שֶׁל עֲמֶלֶק, וְזַרְיָךְ בִּיאֹר, אִיךְ יִתְקַן לְהִיּוֹת ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
הַשֵּׁם שְׁלֵם וְהַכֶּסֶף שְׁלֵם.

אַלֵּא יֵשׁ לּוֹמֵר, עַל יַדִּי יִרְאֵת הַשֵּׁם נַעֲשֶׂה הַכֶּסֶף ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
שְׁלֵם, וְכֵן נֹאמֵר וְהַנּוֹרָא בְּנוֹרָאוֹתֶיךָ הַמֶּלֶךְ ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
הַיּוֹשֵׁב עַל כֶּסֶף רַם וְנֹשֵׂא, כִּי עַל יַדִּי יִרְאֵת ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
הַשֵּׁם הָעוֹלָם מִתְנַהֵג כְּרֹאֵי לוֹ וְכֶסֶף נִכּוֹן. וְעַד ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
זֶה הִיָּה עֲמֶלֶק, לְהַחֲלִישׁ הַיִּרְאָה, כְּמ"ש (דְּנָרִים ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
כ"ה) זְכוֹר אֵת אֲשֶׁר עָשָׂה לְךָ עֲמֶלֶק וְגו' וְאַתָּה ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
עֵיף וַיַּגַּע וְלֹא יִרְאֵ אֱלֹקִים.

אַבְנָם הַשֵּׁם שְׁלֵם נַעֲשֶׂה עַל יַדִּי אֶהְיֶה, הֵינּוּ ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
אֶהְיֶה ה' וְאַהְבַּת הַנְּצִיּוֹת, וְזֶהוּ שְׁאוֹמְרִים ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
וְלִיחַדֵּךְ בְּאַהְבָּה וְלֶאֱהַבָה אֵת שְׁמֶךָ, נִכְסְלָה מִלַּת

וַיִּלֵּךְ כִּי כְחוֹ שֶׁל עֲמֶלֶק, אִם כִּי עֵיקַר הוּא ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
נְרֵאִשִׁיתוּ כְּמ"ש (נִמְדַבֵּר כ"ד) רֵאִשִׁית ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
גוֹיִם עֲמֶלֶק, כָּכֵל זֹאת, יֵשׁ לוֹ גַם כַּח הַמוֹשֵׁךְ, ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
לְהִיּוֹת הָאָרֶם שְׁלוֹ נִמְשָׁךְ וּמְסַפֵּס זְמַן זְמַיִם ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
וְדוֹר דוֹר. זֶהוּ שֶׁאֵמֵר אֲשֶׁר עָשָׂה לְךָ עֲמֶלֶק ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
נְדָרֶךָ בְּאַחְכָּם מִמְנַרְיִם, נְרֵאִשִׁית גוֹיִם עֲמֶלֶק ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
נִגַּד רֵאִשִׁית הַקְּדוּשָׁה שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּאַחְכָּם מִמְנַרְיִם, ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
כְּמ"ש תַּחֲלָה לְמַקְרָאֵי קוֹדֵשׁ זְכוֹר לִיִּזְאֵת מְנַרְיִם, ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
אַנְל גַּם אַחַר כֵּךְ, אַחַר הַנְּצַחוֹן נִגַּד עֲמֶלֶק, הִיָּה ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
כְּמוֹ הוֹלֵךְ וְנֹא בְדָרֶךְ, זֶהוּ הַדִּיּוּק עוֹד הַפֵּעַם ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
בְּדָרֶךְ, אֲשֶׁר קָרַךְ בְּדָרֶךְ.

וּבְזָה יוֹבֵן מָה שֶׁאֵמֵרוּ נִמְכִּילְתָּא עַל הַכְּחוּז ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
(שְׁמוֹת י"ט) וַיִּסְפּוּ מִרְפִּידִים וַיִּצְוּו ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
מִדְּבַר סִינֵי, מָה בִּיאַתָּן לְמִדְּבַר סִינֵי בְּתַשׁוּבָה אִף ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
נְסִיעַתָּן מִרְפִּידִים בְּתַשׁוּבָה עִי"ש, לְהַבִּין לְמָה ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
זוֹרֶךְ תַּשׁוּבָה מְכוּפְלַת, אֲלֵא מִשְׁמִיעֵנִי הַכְּחוּז ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
שְׁעוֹד בְּרִפִּידִים עָשׂו תַּשׁוּבָה וְהִיָּה לְהַם הַנְּצַחוֹן ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
נִגַּד עֲמֶלֶק, כָּכֵל זֹאת, יֵעַן כִּי כַח עֲמֶלֶק הוֹלֵךְ ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
וְנֹא, וְשׁוֹב קָרַךְ בְּדָרֶךְ, הִיָּה נִחוּךְ עוֹד הַפֵּעַם ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
תַּשׁוּבַתָּן בְּצוּאָן לְמִדְּבַר סִינֵי.

וְזֶהוּ הַמְדַרְשׁ (תַּנְחוּמָא תַּלְא אוֹת י"א) מִלְחָמָה ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
לֵה' נְעֲמֶלֶק מִדֵּר דֵּר, מִדּוֹרוֹ שֶׁל מִשֶּׁה ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
לְדוֹרוֹ שֶׁל שְׁמוּאֵל, מִדּוֹרוֹ שֶׁל שְׁמוּאֵל לְדוֹרוֹ שֶׁל ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
מִרְדֵּכִי, מִדּוֹרוֹ שֶׁל מִרְדֵּכִי לְדוֹרוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ עִי"ש, ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
יֵשׁ לְנֶאֱרָר, כִּי מִדּוֹרוֹ שֶׁל מִשֶּׁה לְדוֹרוֹ שֶׁל שְׁמוּאֵל ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
הִיָּתָה תְּקוּפַת תּוֹרָה שְׁנִכְחַב, וּמִדּוֹרוֹ שֶׁל שְׁמוּאֵל ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
לְדוֹרוֹ שֶׁל מִרְדֵּכִי הִיָּתָה תְּקוּפַת הַנְּבִיאִים, וּמִדּוֹרוֹ ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
שֶׁל מִרְדֵּכִי עַד דּוֹרוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ הַתַּחֲלִילָה קִיַּמַּת ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
תְּקוּפַת אֲנָשֵׁי כּוֹסֵת הַגְּדוּלָה וְתוֹרָה שְׁנַעַל פָּה.

וְאֵמֵר הַכְּחוּז, אִם כִּי אַנְל מִשֶּׁה נִצְחוֹ אֵת ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
עֲמֶלֶק, כָּכֵל זֹאת הִיָּה אֲרַסוֹ תּוֹסַס וְהוֹלֵךְ ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
עַד דּוֹרוֹ שֶׁל שְׁמוּאֵל, שְׁהִיָּתָה אִז שׁוֹב מִלְחָמָה ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
נְעֲמֶלֶק, וְאִף אַחַר הַנְּצַחוֹן הִיָּה כְּמוֹ הוֹלֵךְ מִדּוֹרוֹ ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
שֶׁל שְׁמוּאֵל עַד דּוֹרוֹ שֶׁל מִרְדֵּכִי, עַל יַדִּי הַמֵּן הָאֲגִי ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹
נִזְר זְדוֹן מִזְרַע עֲמֶלֶק, וְכֵן מִדּוֹרוֹ שֶׁל מִרְדֵּכִי אִף

ואהבת הנרות זה, ועל ידי כן "את שמך" נעשה השם נשלימות, כי נ' פעמים אהבה גימט' השם היה. ונגד זה היתה מדת עמלק להכניס סירוד בישראל, כידוע (שמות י"ו) וילחם עם ישראל בנסידיים אוחיות פרידיים.

זהו שאמרו אז נדערו, רמו על ענין כסא שלם, וכמדרש (שמו"ר סכ"ג א') אז ישיר משה, אע"פ שמעולם אהה, לא נחיישנ כסאך עד שאמרו ישראל אז ישיר עי"ש, לכך נקט מלת "אז", אז נדערו, ואמר איש אל רעהו, היא האחדות, ואלמלי היה ישראל אגודה אחת אין כל אומה ולשון שולטין בהם (עי' תנחומא נצבים אות א'), וזהו ענין המשלות מנות "איש לרעהו".

באלו אמרו מקדימין ולא מאחרין מ"ט אמר קרא ולא יעצור (מגילה ה.). יש להצין, למה נאמת אמר קרא וזה ולא יעצור. אלא כל קריאת המגילה היא סיפור סדר הצלה, ואיך לא שקטו ולא נחו ראשי ישראל ומנהיגיו מרדכי ואסתר למהר הצלת ישראל, ואות היא לעולם איך הדברים האלה נזכרים ונעשים. לכך נאלו אמרו מקדימין ולא מאחרין, לומר לך, כי הצלה צריך להקדים ולא לאסר, ולדאבוננו צעוה"ר הרצה הרצה אחרנו בהצלת ישראל.

וזוהו שושנת יעקב נהלה ושמחה נראותם יחד, מלת יחד אך למוחר, ודי לומר נראותם תכלת מרדכי וכו', אך הפירוש הוא, כי על זאת היו לזהלים ושמחים, נראותם "יחד", נראותם הכת של האחדות כמה גדולה אללם.

זהו שאמר הכתוב, ויקשנ ה' וישמע ויכתב ספר זכרון לפניו, היינו מה שנאמר בחזרה כתוב זאת זכרון נספר וגו' כי יד על כס יה, שאין השם שלם ואין הכסא שלם עד שימחה זרעו של עמלק, וגמר אומר כינז יהיה נעשה ונגמר כל אלה, זהו "ליראי ה'", על ידי יראת ה' יהיה הכסא שלם, "ולחשבי שמו" היינו לעשות חשבון של שמו, הוא הויה יתנרך שהוא נחשבון נ' פעמים אהבה, המורה על אהבת ה' ואהבת הנרות, ועל ידי זה יהיה השם שלם.

זהו שאמר הכתוב, ויקשנ ה' וישמע ויכתב ספר זכרון לפניו, היינו מה שנאמר בחזרה כתוב זאת זכרון נספר וגו' כי יד על כס יה, שאין השם שלם ואין הכסא שלם עד שימחה זרעו של עמלק, וגמר אומר כינז יהיה נעשה ונגמר כל אלה, זהו "ליראי ה'", על ידי יראת ה' יהיה הכסא שלם, "ולחשבי שמו" היינו לעשות חשבון של שמו, הוא הויה יתנרך שהוא נחשבון נ' פעמים אהבה, המורה על אהבת ה' ואהבת הנרות, ועל ידי זה יהיה השם שלם.

ז"ש שגנו טהרנו "נורא" לטהר אותנו בהשגת היראה כמ"ש (תהלים י"ט) יראת ה' טהורה, וגם נא גבור דורשי "יסודך" להשגת האחדות, שדורשים השם המיוחד שם הויה, שהוא נחשבון שתי פעמים אהבה, אהבת המקום

רבי נטע נטיעה צפורים (מגילה ה.). היינו חיי עולם נטע נחוכנו וכו', על ידי תורה שנעל סה, כי עיקר הצלה היה בזכות החזרה וכמדרש (נ"ר סנ"ו א') ויהי ציוס השלישי ותלנש אסתר מלכות רבנן אמרי בזכות יוס השלישי של מתן תורה שנאמר ויהי ציוס השלישי בהיות הנזוק עי"ש.

והנה איתא (שנת פ"ח.) ויתלנזו נחתית ההר, וכו' א"ר אחא בר יעקב מכאן מודעא רבה לאורייתא, אמר רבא אעפ"כ הדור קצלוה בימי אחשורוש דכתיב קימו וקצלו היהודים קיימו מה שקצלו כבר עי"ש, והיינו שמתחלה היה נאונס ואח"כ הדור קצלוה זרעון, וי"ל זהו שאמרה אסתר (אסתר ד') כאשר אנדתי